

Danas 2.2.1988

U golemim formatima, već pravim „mašinerijama“, Dražen Trogrlić (Salon galerije »Karas«) ne gubi svježinu i čistocu odnosa. Štoviše, brzina izvedbe upravo je proporcionalna elastičnosti viđenja, a arhetipski znakovi izranjavaju iz podloge i tonu u bezobličje piskutavih ploha. Nagonski osjećaj za boju i širinu kromatskog registra izdvajaju ga iz opće generacijske problematike, a infantilna stilizacija i stanovite posudbe (Klee, Miró, Kopač) ne demantiraju već prepoznatljivi osobni nerv.

SGF

Njegov vršnjak Anton Vrljić (Studio galerije Forum) određenije izlazi iz ekspresionističkih premisa. Intenzivan kolorit podvrgnut je čvrstom skeletu i mreži crnih linija, koje najčešće obrubljuju, gotovo kloazoniraju čiste plohe. Evidentan je ipak dinamizam pokreta, naznaka ljudskih i životinjskih tijela koja emaniraju grč i muku postojanja. Najviše obećava u radovima kod kojih se udaljio od odveć sigurnih crveno-plavih sonornih dvoglasa i prepustio suptilnijoj kombinatorici plohe i boje (Kuce ovijene u crno, Zeleni ribar).

Na svojoj samostalnoj izložbi u Galeriji Studentskog centra Jelena Perić očituje rijetku koherentnost i programsku doradenost. Bliska govoru tišine i artikulaciji praznine ona se vraća klasičnom radikalnom enformelu, zapravo lirskoj apstrakciji najdelikatnijeg tipa, sasvim prigušenih nanosa i tonova. Koristeći natrion-papir kao podlogu znalački modulira slična apartna suglasja smeđih, ljubičastih, narančastih, krem i oker preljeva, postižući u jednom — uvjetno rečeno — triptihu maksimalnu komplementarnost, a u drugim jukstaponiranim »pločama« najveće relativne kontraste. I mrljom se, očigledno, može likovno primjereno pisati i disati. ■

Tonko Maroević